

۱ دعا

سرگروه: دعا کنید و گروهتان و این دوره شاگردسازی را به حضور خداوند بیاورید.

۲ در میان گذاشتن برکات

متی ۱۱:۲۵-۱۴:۳۶

به نوبت و به طور خلاصه برکات یکی از رازگاهان خود را از روی یادداشت‌های‌تان با دیگران در میان بگذارید. آموخته‌های خود از قسمت مشخص شده (متی ۱۱: ۲۵ - ۱۴: ۳۶) را بیان کنید. به کسی که برکاتش را بازگو می‌کند گوش دهید. به حرف‌هایش اهمیت دهید و او را بپذیرید، درمورد آنچه در میان می‌گذارد، بحث نکنید.

۳ تعمق و حفظ کردن(۲۰ دقیقه)

اطمینان از گرفتن جواب دعا-یوحنا ۱۶-۲۴

بخوانید: مزمور۱۱۹: ۹ ، ۱۱

کشف و گفتگو کنید: چرا حفظ کردن آیات (عبارات یا فصل‌های) کتاب مقدس مهم است؟

ملاحظات: حفظ کردن آیات کتاب مقدس به شما کمک می‌کند تا در یک دنیای منحرف و فاسد زندگی

پاک و مقدسی داشته باشید (به ضمیمه ۵ / الف مراجعه کنید.)

ب - تعمق

آیه حفظی: اطمینان از گرفتن جواب دعا - یوحنا ۱۶: ۲۴

متن آیه: «تاکنون به اسم من چیزی طلب نکردید، بطلبید تا بیابید و خوشی شما کامل گردد.»

۱- مفهوم اسامی خدا در کتاب مقدس

در دوران عهد عتیق ایمانداران خدا را مستقیما با اسامی او یعنی **«خداوند»** مورد خطاب قرار می‌دهند (مزمور ۵: ۱- ۲) آنها دعایشان را در نام خدا پایان نمی‌دادند. در کتاب مقدس اسامی دارای معنا و مفهوم هستند. اسامی خدا توصیفی از ذات و شخصیت خداست. فقط خدا دقیقا دارای همان خصوصیاتی است که اسامی او بیانگر آنهاست. این حقیقت که خدا دارای اسامی گوناگونی است به این معنا می‌باشد که خدا خودش را می‌شناساند و خود را نیز به قومش آشکار می‌کند. خدا می‌خواهد مردم بدانند که او کیست و می‌خواهد قومش در دعا با او ارتباط داشته باشند.

نام «خدا» (الوهیم) به معنی «قادر مطلقی است که سزاوار احترام و ترس می‌باشد» (اشعیا ۴۰: ۱۸، ۴۶: ۹- ۱۱). نام **خداوند** (یهوه) به مفهوم «هستم آنکه هستم» یا «هستم آنچه هستم» است. یهوه، نام خدا در ارتباط با عهدی است که خدا در آن بیان می‌کند که او نسبت به عهدی که با قوم خود می‌بندد، وفادار خواهد بود (خروج ۳: ۱۴- ۱۵، ۳۴: ۶ - ۷).

عیسای مسیح، مکاشفه دیدنی ازخدای نادیدنی است (اشعیا ۹: ۶، کولسیان ۱: ۱۵، ۲:) و اسامی او نیز دارای معانی متفاوتی است. اسم «عیسی» به معنی «نجات‌دهنده» است (متی ۱: ۲۱). نام مسیح به معنی «مسح شده» است. او دارای این نام است، چون روح‌القدس او را مسح کرده تا نبی آخر، کاهن اعظم و پادشاه ابدی باشد. به عنوان یک نبی، مسیح، خدا و کلامش را برای ما آشکار ساخت. به عنوان یک کاهن، مسیح جریمه گناه ما را پرداخت کرد و برای ما شفاعت می‌کند. به عنوان یک پادشاه، مسیح مقتدرانه بر زندگی‌های ما سلطنت می‌کند و ما را از شریر محافظت می‌کند.

۲- دعا کردن در نام عیسای مسیح

مسیحیان در نام عیسای مسیح دعا می‌کنند چون او واسطه بین خدا و انسان است. دعا کردن در نام عیسای مسیح دارای سه مفهوم مهم است:

الف- مسیحیان در نام عیسای مسیح دعا می‌کنند، چون با مرگ و قیام او عدالت ایمانداران از نظر خدا کافی و کامل محسوب می‌گردد (دوم قرنتیان ۵: ۲۱) وقتی که خدا به یک ایماندار در مسیح نگاه می‌کند فقط عدالت مسیح را می‌بیند. خدا دعای مسیحیانی را که در مسیح عادل شمرده شده‌اند می‌شنود (اول پطرس ۳: ۱۲).

ب- مسیحیان در نام عیسای مسیح دعا می‌کنند، چون عیسای مسیح شخصیت، کلام و اعمال خدا را برای آنها آشکار کرد. مسیحیان می‌توانند خدا را شخصا و عمیقا بشناسند، چون عیسای مسیح را می‌شناسند. آنکه مسیح را دیده، خدا را دیده است (یوحنا ۱۴: ۹-۱۰)، آنکه مسیح را می‌شناسد خدا را می‌شناسد (یوحنا ۸: ۱۹) آنکه به مسیح ایمان دارد به خدا ایمان دارد (یوحنا ۱۲: ۴۴) آنکه مسیح را بپذیرد خدا را می‌پذیرد (یوحنا ۱۳: ۲۰). خدا به دعای مسیحیانی گوش می‌دهد که به عنوان خدای واحد به سوی او دعا می‌کنند.

پ- مسیحیان در نام عیسای مسیح دعا می‌کنند، زیرا عیسای مسیح اراده و راه های خدا را برای آنها آشکار نمود. خدا به دعای مسیحیانی گوش می‌کند که هماهنگ با اراده آشکار شده او در مسیح دعا می‌کنند (اول یوحنا ۵: ۱۴).

بنابراین به خاطرعیسای مسیح، مسیحیان به خدا در آسمان دسترسی مستقیم داشته (افسسیان ۲: ۱۸) و همیشه با آزادی و اطمینان می‌توانند به خدا نزدیک شوند (افسسیان ۳: ۱۲ و عبرانیان ۴: ۱۴- ۱۶).

پ - حفظ کردن و مرورنمودن

۱- بنویسید: آیه کتاب مقدس را روی یک کارت سفید یا روی یکی از کاغذهای دفترچه یادداشت‌تان بنویسید.

۲- حفظ کنید: آیه کتاب مقدس را به شیوه صحیح حفظ کنید. اطمینان از گرفتن جواب دعا - یوحنا ۱۶: ۲۴

۳- مرور کنید: به گروه‌های دو نفری تقسیم شوید و آخرین آیه‌ای را که حفظ کرده‌اید از یکدیگر بپرسید.

۴ بررسی کتاب مقدس (۷۰ دقیقه)

من از کجا آمده ام؟ پیدایش ۱ :۱-۲ :۴

با استفاده از روش ۵ گام بررسی کتاب مقدس، پیدایش ۱: ۱- ۲: ۴ را با یکدیگر بررسی کنید.

گام ۱: بخوانید

بخوانید: پیدایش ۱: ۱- ۲: ۴ را با هم بخوانیم.

هر یک به نوبت یک آیه بخوانید تا تمام قسمت خوانده شود.

گام ۲: کشف کنید

توجه کنید: چه حقیقتی در این قسمت برای شما مهم است؟ یا کدام حقیقت در این قسمت ذهن یا قلب شما را تحت تأثیر قرار می‌دهد؟

بنویسید: یک یا دو حقیقتی را که درک می‌کنید، کشف نمایید، درمورد آنها فکر کنید و افکارتان را در دفتر یادداشت خود بنویسید.

در میان بگذارید: (بعد از اینکه مدتی (حدود دو دقیقه) به اعضای گروه فرصت فکر کردن و نوشتن داده شد، به نوبت برکاتشان را با هم در میان بگذارند). به نوبت برکات خود را از نکاتی که کشف کردیم با یکدیگر در میان بگذاریم.

(موارد زیر، مثال دو شخصی است که برکاتشان را با یکدیگر در میان می‌گذارند. به خاطر داشته باشید: در هر گروه کوچک اعضای آن گروه نکات مختلفی را با هم در میان می‌گذارند که نباید لزوما یکسان باشند.)

کشف ۱)

از نظر من یک حقیقت مهم در پیدایش ۱: ۲۷ یافت می‌شود. خدا مرد و زن را به شباهت خودش آفرید. من با حیوانات تفاوت دارم چون آنها شباهت خدا را ندارند. به عنوان مخلوقی به شباهت خدا، من نسخه قابل تشخیصی از شخصیت خدا هستم. به من خصوصیات فردی مشابهی داده شده که خدا دارای آن خصوصیات است.

کشف ۲)

از نظر من یک حقیقت مهم در پیدایش ۱: ۲۸ یافت می‌شود. خدا مرا برای کارهای خاصی آفرید. من آفریده شدم تا با خدا، با سایر مردم و با طبیعت او در ارتباط باشم. در ارتباط با خدا من شباهت او را به صورت شایسته‌ای حفظ می‌کنم. در ارتباط با مردم بایستی به تفاوت میان مرد و زن احترام بگذارم. در ارتباط با طبیعت بایستی آن را تحت کنترل درآورم و بر آن حاکم باشم.

گام ۳: سؤال کنید

توجه کنید: در این متن چه سؤالاتی در زمینه‌های مختلف وجود دارند که مایلید در گروه آنها را بپرسید؟

سعی کنیم تمام حقایق مربوط به پیدایش ۱: ۱-۲: ۴ را درک کنیم و در مورد آنچه نمی‌فهمیم، سؤال‌های خود را مطرح کنیم.

بنویسید: تا آنجایی که امکان دارد سؤال‌های خود را واضح و صریح مطرح کنید و سپس آنها را در دفتر یادداشت خود بنویسید.

در میان بگذارید: (بعد از این که مدتی (حدود دو دقیقه) به اعضای گروه فرصت فکر کردن و نوشتن داده شد اجازه دهید که هر کدام از افراد سؤال خود را برای دیگران مطرح سازد).

گفتگو کنید: (سپس چند سؤال را از بین همه سؤال‌ها انتخاب کنید و سعی کنید با گفتگو کردن درمورد آنها در گروه، جوابی برای‌شان پیدا کنید. در ادامه نمونه‌هایی از سؤال‌هایی که شاگردان ممکن است بپرسند و همچنین ملاحظاتی در رابطه با آن مباحث آمده است.)

سؤال ۱) (پیدایش ۴:۲) ژانر ادبی پیدایش ۱:۱ تا ۴:۲ چیست؟

ملاحظات: از آنجا که انسان در هنگام آفرینش حضور نداشته، خدا پس از آفرینش خود مکاشفه‌ای از آن به انسان ارایه می‌نماید، نه در قالب یک مقاله علمی، رویا یا شعر، بلکه در قالب یک گزارش تاریخی.

سؤال ۲) (پیدایش ۳۱:۱- ۱:۲) خلقت چه مدت طول کشید؟

ملاحظات: کتاب مقدس می‌گوید: «۶ روز». این روزها را چگونه باید تفسیر کرد؟

واژه عبری «روز» (یوم) می‌باشد. در پیدایش فصل ۱ منظور نویسنده نمی‌توانسته مبنای تحت‌اللفظی یک روز ۲۴ ساعته باشد، زیرا زمان تازه در روز چهارم آفرینش خلق گردید (پیدایش ۱۴:۱). درآیه ۵ واژه «روز» ابتدا فقط مربوط به بخش روشن یک روز خلقت و سپس به تمام یک روز خلقت اشاره می‌کند. در آیه ۱۴، واژه «روز»، ابتدا مربوط به بخش روشنایی یک روز۲۴ ساعته خلقت و سپس به کل یک روز۲۴ ساعته اشاره می‌کند و در پیدایش ۲: ۴ کلمه «روز»، مربوط به کل دوران خلقت و شامل همه ۶ روز خلقت می‌شود. پس کلمه «روز» در ۵ مفهوم به کار رفته است. در پیدایش ۱: ۲۷، در روز ششم خلقت، خدا انسان؛ یعنی هم مرد و هم زن را آفرید.

بعد از پیدایش تمام حیوانات خشکی، خلقت انسان پایان بخش «روز ششم آفرینش» بود، اما پیدایش ۲: ۱۵- ۲۲ بایستی مدت زمان قابل ملاحظه‌ای بین خلقت آدم و خلقت حوا فاصله انداخته باشد. قبل از خلقت حوا وظیفه آدم، محافظت و کار کردن در باغ عظیم عدن بود. تصمیم خدا نسبت به خلق همکار مناسبی برای آدم، احتیاج به زمان کافی و طولانی داشت تا آدم هیجان ابتدایی خود نسبت به کار کردن را از دست بدهد. برای جبران این تنهایی، خدا به آدم کار بزرگ طبقه‌بندی انواع گونه‌های حیوانات و پرندگان را داد. تهیه این فهرست جامع حیوانات پرندگان و حشرات بایستی مدت زمان زیادی طول کشیده باشد. عاقبت بعد از اینکه دوباره احساس تنهایی در آدم به وجود آمد، خدا از یکی از قسمت‌های بدن او که نزدیک به قلبش بود زنی برای او خلق کرد. بنابراین پیدایش فصل ۱ هرگز قصد ندارد تعلیم دهد که «روز ششم خلقت» فقط ۲۴ ساعت به طول انجامید.

هدف پیدایش فصل ۱ بیان این نیست که خدا با چه سرعتی کار خلقت خود را انجام داد، اما فصل ۱ می‌گوید که چه کسی جهان را آفرید و چگونه آن را خلق کرد.

سؤال ۳) (پیدایش ۱: ۱- ۲) خدا جهان را چگونه خلق کرد؟

ملاحظات: در ابتدا (به مفهوم مطلقش) «خدای قادر مطلق» آسمان و زمین را آفرید که این به خلقت تمامی اجرام آسمانی (خورشید، ماه و ستارگان) و سیاره زمین که ما مجموع آنها را «جهان هستی» می‌نامیم، اشاره می‌کند. واژه آفریدن تنها درمورد خدا به کار می‌رود و نه هیچگاه درمورد انسان. همه موجودات مادی آفریده شدند. زمین بی‌شکل، خالی و تاریک بود. هیچ شکل منظمی نداشت و شبیه طغیان آبها بود. هیچ موجود زنده‌ای روی زمین وجود نداشت و هیچ نوری بر زمین نمی‌تابید.

پیدایش ۱:۱- ۲ صرفاً به عنوان مقدمه‌ای برای شش روز خلقت به کار گرفته می‌شود. شش روز خلقت مرحله پیشرونده منظمی را آشکار می‌سازد که در آن خدا کار خلقت سیاره زمین را آن طور که ما آن را امروز می‌شناسیم به اتمام رسانید.

- **روز اول خلقت:** پیدایش ۱: ۳- ۵ شکل‌گیری نور مادی را آشکار می‌سازد. این بایستی در وهله نخست به مفهوم نور خورشید و سایر اجرام آسمانی باشد.
- **روز دوم خلقت:** پیدایش ۱: ۶- ۸ آفرینش آسمان را آشکار می‌سازد که رطوبت معلق در آسمان یعنی ابرها و رطوبت فشرده در سطح زمین را از یکدیگر جدا ساخت. در نتیجه یک لایه ضخیم ابر تمام سطح زمین را پوشانید.

- **روز سوم خلقت:** پیدایش ۱: ۹- ۱۳ آفرینش خشکی (قاره‌ها) و دریا را آشکارمی‌سازد. آب‌های اقیانوس‌ها و دریاها و دریاچه ها به ارتفاع پست‌تری نسبت به توده‌های خشکی عقب‌نشینی کرد که در سطحی بالاتر از آبها پدیدار شده بود. ممکن است که سرد شدن تدریجی زمین باعث تراکم آب شده و فشارهای لرزه‌ای باعث تشکیل کوه‌ها شده باشد. به فرمان خلاق خدا خشکی، گونه‌های مختلف گیاهان و درختان را به وجود آورد. پس گونه‌های مختلف آنها تکامل نیافتند، ولی آفریده شدند. آب و نوری که از لایه ضخیم ابرها در اطراف زمین می‌تابیدند «فتوسنتز» را امکان‌پذیر ساخت.

- **روز چهارم خلقت:** پیدایش ۱: ۱۴- ۱۹ نشان می‌دهد که خدا پوشش ابرها را پیرامون زمین طوری مجزا تشکیل داد تا تابش نور مستقیم بر سطح زمین امکان‌پذیر بوده و حرکت خورشید، ماه و ستارگان به دقت انجام شود. فعل آیه ۱۶ نباید اینگونه ترجمه شود «دو روشنایی بزرگ و ستارگان را ساخت» بلکه «تا حکومت نمایند.» پس فعل آیه ۱۶ نباید در وهله اول به عنوان گزارش خلقت اجرام آسمانی محسوب شود، بلکه این آیه به ما این آگاهی را می‌دهد که اجرام نورانی که در روز نخست از آن شش روز بخصوص به وجود آمدند (پیدایش ۳:۱)، برای استفاده زمین، در جای صحیح خود قرار گرفتند. سرانجام آن اجرام تبدیل به نشانگر زمان برای کره زمین شدند؛ یعنی به عنوان نشانه‌های نجومی که به انجام مسافرت‌ها کمک می‌کنند و در تقویم کشاورزی که فصول و تقویم تاریخی روزها و سال‌ها را شکل می‌دهند، کاربرد پیدا کردند. همه این نکات آشکارا به این حقیقت اشاره دارند که خدا زمین را برای انسان خلق کرد. در اینجا اندازه‌های اجرام آسمانی به عنوان یک واقعیت علمی توضیح داده نشده بلکه تصویری که مردم با نگاه کردن به آنها می‌بینند، توصیف شده است.

- **روز پنجم خلقت:** پیدایش ۱: ۲۰- ۲۳ مربوط به پیدایش حیات آبزی، حیات آب شیرین وتمامی مخلوقات پرنده می‌باشد. از یک طرف این هم شامل مخلوقات دریای بزرگ، ماهی‌ها، صدف‌داران، خرچنگها و میگوها و از طرف دیگر حشرات، سوسمارهای پرنده و پرندگان می‌شود. جالب است که دوران «کامبرین» زمین‌شناسی ظهور اولین نشانه‌های حیات بی‌مهرگان را با سرعت شگفت‌آوری نشان می‌دهد. تا به حال هیچ نوعی از ۵۰۰۰ گونه حیوانات آبزی و خشکی، در دوران «پالئوزوئیک» یعنی پیش از سطوح لایه‌های حاوی فسیل دوران «کامبرین» ثبت نشده است. فرمان خدا مبنی بر تکثیر جانوران به این حیوانات اشاره نمی‌کند، اما کلام حیات‌بخش او آنها را با توانایی تکثیر شدن برکت می‌دهد.

- **روز ششم خلقت:** پیدایش ۱: ۲۴- ۲۶ مربوط به خلقت تمام حیوانات خشکی بر طبق گونه‌های آنها و خلقت انسان است. آیه ۲۴ نباید به این شکل درک بشود که زمین به خودی خود دارای قدرت تولید حیوانات است. خدا با دستور حیات‌بخش خود حیوانات را از عناصر موجود در زمین خلق کرد. حیوانات خشکی شامل حیوانات اهلی مثل گوسفند و گاو، تمام حیوانات کوچک متحرک روی زمین و تمام حیوانات بزرگتر مثل شیرها و فیل‌ها می‌باشد. نامگذاری حیوانات به منظور ایجاد یک طبقه‌بندی علمی نبود، بلکه نشان می‌دهد مردم چطور به آن می‌نگریستند. هر کدام از روزهای خلقت سمبلی از یک چرخه کامل یعنی از طلوع آفتاب تا به غروب آن است.

هدف اصلی این فرمول یعنی «و شام بود و صبح بود ـ روزی اول» و غیره، این بود که نشان دهد شیوه کار خدا در خلقت دارای مراحل مشخص و متمایز می‌باشد. قصد نویسنده این نبوده است که از این فرمول برای رساندن مفهوم تحت‌اللفظی یک روز ۲۴ ساعته استفاده کند. خدا آشکار نمی‌کند که «یک روز خلقت چقدر به طول انجامید».

- **روز هفتم خلقت:** پیدایش ۲: ۱ یک عبارت خلاصه است: خلقت منظم کل هستی حالا کامل بود. آیه ۲ می‌گوید که روز هفتم، به محض اینکه خدا کار خلقت را به اتمام رسانید، شروع شد.

سؤال ۴) (پیدایش ۲: ۲- ۳) روز هفتم را که به کار اولیه خلقت خدا خاتـــمه داد چگونه باید درک کنم؟

ملاحظات: کتاب مقدس چنین تعلیم نمی‌دهد که خدا فقط به اندازه یک روز ۲۴ ساعته در پایان کار حیات‌بخش خود استراحت کرد. برای روز هفتم هیچ فرمول پایان‌بخشی ذکر نشده است. استراحت خدا شبیه یکی از روزهای خلقت همراه با پایان دوره آن نیست. خدا شش روز برای خلقت صرف کرد و یک روز استراحت نمود که پس از آن دیگر روزهایی جهت آفرینش نبود.

عهد جدید تعلیم می‌دهد که روز هفتم درست تا دوران کلیسا به عنوان آرامی خدا ادامه یافت. در عبرانیان ۴: ۱- ۱۱ به وضوح تعلیم داده شده است که خدا وقتی کار خلقت را کامل کرد استراحت نمود. همینطور، قوم خدا وقتی خدمتشان را روی زمین کامل کنند وارد آرامی خدا خواهند شد. این «آرامی سبت» قوم خدا، به زندگی در حضور بی‌واسطه خدا بعد از مرگ در آسمان و چه بعد از قیام از مردگان و زندگی روی زمین جدید مربوط می‌شود.

به هر حال این آرامی خدا به این معنی نیست که خدا هیچ کاری انجام نمی‌دهد، بلکه به این معنی است که خدا دیگر کار خلقت را انجام نمی دهد. خدا هنوز هم قطعا بر خلقت خود حاکم است و از آن محافظت می‌کند.

سؤال۵) به انسان‌های غار نشین و گونه‌های مختلف انسان که هزاران هزار سال پیش زندگی می‌کرده‌اند چگونه باید نگاه کنم؟

ملاحظات: الف- **انسان شناسان.**

پارینه- انسان‌شناسان بقایای مخلوقات انسان نمایی را یافته‌اند که عموما آنها را «میمون‌نما» یا «غارنشین» نامیده‌اند. برآورد ایشان این است که آنها بین ۱۷۵۰،۰۰۰ تا ۲۰،۰۰۰ سال پیش زندگی می‌کرده‌اند. این مخلوقات شبه انسانی اولیه را نمی‌توان با توجه به شعورشان به راحتی میمون نامید. ابزارهای سنگی مثل پیکان و تبر همراه با بقایای آنها وجود دارد. بقایای نیم سوخته قویا نشان می‌دهد که آنها به منظور آشپزی از آتش استفاده می‌کردند. نهشته‌های مربوط به نئاندرتال‌ها حاوی شواهدی از مراسم دفن همراه با ابزارهای مجاور آن است گویی اعتقاداتی به زندگی پس از مرگ وجود داشته است. بعضی از مجسمه‌های ابتدایی یافت شده، احتمالا به منظور عبادت استفاده می‌شدند. بعضی نقاشی‌های قابل ملاحظه موجود در غارها دارای منشأ نئاندرتال می باشند. تمام این گونه‌ها از «کرومانیون» به عقب تا «زنجاتروپوس» بایستی میمون‌های پیشرفته‌ای بوده باشند یا مخلوقات شبه انسانی که دارای شعور و ابتکار قابل ملاحظه‌ای بودند.

ب- **عدم قطعیت.**

دانشمندان برای تعیین قدمت مخلوقات باستانی یاد شده تکنیک‌های متفاوتی دارند. پیدایش ۱:۲۴- ۲۷ این را می‌آموزد که موجودات باستانی همانند انسان در همان روز ششم آفریده شدند، اما هیچ کس نمی‌تواند طول مدت این روز ششم را محاسبه نماید!

به واسطه گناه آدم مرگ گریبان‌گیر همه انسان‌ها گردید (پیدایش ۲:۱۷، رومیان ۵:۱۲و ۱۷). کل نژاد بشری در وجود آدم خلاصه می‌شد و وقتی آدم مرتکب گناه شد، همه به گناه آلوده شدند (رومیان ۵:۱۵). وقتی فرایند مرگ با تباهی آدم آغاز گردید، بی‌درنگ کل بشریت از آن متأثر گردید. به احتمال زیاد مرگ به واسطه گناه آدم تأثیر خودش را بر این موجودات باستانی نیز گذاشت، اما از این نمی‌توان به زمانی درست برای هنگام آفرینش یا انقراض آنها رسید.

پ- **تفاوت‌ها.**

اعمال رسولان ۱۷: ۲۶ می‌گوید: «او همه اقوام بشری را از یک انسان پدید آورد» و رومیان ۵: ۱۲- ۲۱ بـا صراحت می‌گوید که تمام انواع بشر بعد از زمان آدم بایستی از نسل او بوده باشند، زیرا او به عنوان نماینده کل نژاد بشر وارد رابطه عهد و پیمان با خدا شده است. این نشان می‌دهد که هیچ ارتباط ژنتیکی واقعی

بین آدم و نژاد مخلوقات پیش از آدم وجود نداشته است. تمام مخلوقات شبه انسانی که قبل از آدم می‌زیسته‌اند، نه از نظر ژنتیکی اجداد آدم بوده‌اند و نه درعهد خدا با آدم ارتباط داشته‌اند. همانند بسیاری از حیوانات پیش از تاریخ، این مخلوقات شبه انسانی، قبل از پیدایش آدم مرده‌اند.

به هر حال این عامل یعنی شباهت ساختار اسکلتی این انسان‌های غارنشین به انسان مدرن به ندرت مربوط به این سؤال اساسی می‌شود که آیا این انسان غارنشین دارای نفس واقعی انسانی یا شخصیت بوده است؟ معنی ضمنی پیدایش ۱: ۲۶- ۲۷ این است که خدا وقتی آدم را که در زبان اصلی انسان معنی می‌دهد به وجود آورد، از نظر کیفی موجودی متفاوت را خلق نمود. آدم اولین انسانی بود که به شباهت روحی خدا خلق شد. به مفهوم جدید کلمه، او اولین موجود زنده و اولین مخلوق زنده‌ای بود که دارای نفس یا روح و شباهت به خدا بود. از نظر علمی هم هیچ دلیلی برای رد این حقیقت وجود ندارد.

سؤال ۶) (پیدایش ۱: ۲۶- ۲۷) «به شباهت خدا خلق شد» یعنی چه؟

ملاحظات: الف- انسان دارای زندگی مادی منحصر به فردی می‌باشد.

پیدایش ۲: ۷ می‌گوید خدا از خاک زمین انسان را بسرشت و در او حیات دمید و انسان موجود زنده شد. جسم انسان مانند بدن حیوانات شامل عناصری می‌شود که در زمین یافت می‌شوند. با این وجود بر خلاف حیوانات که به فرمان حیات‌بخش خدا آفریده شدند انسان به دست خدا شکل گرفت. انسان همانند حیوانات دم حیات را دریافت کرد (پیدایش ۲: ۷، ۷: ۲۲) برخلاف حیوانات که با فرمان حیات بخش خدا به آنها حیات داده شد انسان مستقیما حیات را با دمیدن نفس خدا در بینی‌اش دریافت کرد. به این معنی که خدا به انسان تنفس بخشید و از این راه به او حیات داد.

ب- انسان از طبیعت روحانی منحصر به فردی برخوردار است.

اما پیدایش ۱: ۲۶- ۲۷ می‌گوید که خلقت انسان از این هم بسیار خاص‌تر است. خلقت انسان بخصوص با تصمیم خدای تثلیث شروع شد. «آدم را به صورت ما و موافق شبیه ما بسازیم» و سپس خدا انسان را به تصویر و یا شباهت خود آفرید. به انسان طبیعتی روحانی داده شد که همانند طبیعت روحانی خدا بود. او دارای ویژگی‌های واقعی و شخصیتی خدا بود. او در ابعادی متفاوت مدلی از شخصیت خدا بود. از این لحاظ، انسان در خلقت بی‌مانند است. در خلقت هیچ موجود دیگری در کنار انسان دارای شباهت خدا نیست!

بدین ترتیب انسان دارای هستی جسمانی و روحانی است یا به عبارت ساده تر او دارای جسم و روح است. جسم انسان بسیار ویژه است، زیرا خدا به دست خود آن را شکل داد و روح انسان نیز در خلقت بی‌مانند است، زیرا فقط انسان شباهت خدا را دارد.

پ- انسان با خدا رابطه‌ای منحصر به فرد دارد.

پیدایش ۱: می‌گوید که خدا مستقیما با انسان حرف زد. این از مکاشفات اولیه خدا به انسان است. به این معنی که انسان دارای توانایی شناخت خدا و برقراری ارتباط با اوست. به علاوه خدا به انسان کار کنترل زمین و حکومت بر تمام مخلوقات زنده و استفاده از تمام گیاهان و درختان را سپرد. پس خدا آشکار می‌کند که او زمین را برای انسان آفرید و انسان را ناظر خلقت خود ساخت.

گام ۴: به کاربرید

توجه کنید: کاربرد چه حقایقی در این قسمت برای مسیحیان امکان‌پذیر است؟

در میان بگذارید و بنویسید: افکار خود را صریحا با هم در میان بگذارید و فهرستی از کاربردهای امکان‌پذیر بر اساس پیدایش ۱: : ۴ تهیه کنید.

توجه کنید: خدا از شما می‌خواهد کدام یک از کاربردهای امکان‌پذیر را تبدیل به یک کاربرد مشخص بکنید؟

بنویسید: این کاربرد شخصی را در دفتر یادداشت خود بنویسید. کاربرد شخصی خود را بدون دغدغه با دیگران در میان بگذارید. به یاد داشته باشید که افراد در هر گروه، کاربرد حقایق متفاوتی را پیدا می‌کنند و حتی از یک حقیقت کاربردهای متفاوتی می‌یابند.

(فهرست زیر نمونه‌هایی از کاربردهای امکان‌پذیر در این قسمت از کتاب مقدس می‌باشند.)

الف- نمونه‌هایی از کاربردهای امکان‌پذیر (اعتقادات) از پیدایش ۱: ۱ - ۲: ۴

- ۱: ۱ و ۲۸ دو فصل اول کتاب مقدس به ما نمی‌گویند که چگونه و در چه مدت خدا هستی و سیاره زمین را خلق کرد، بلکه شرح می‌دهند که چه کسی همه چیز را خلق کرد و برای چه کسی آن را به وجود آورد؛ یعنی برای انسان‌هایی که به شباهت او خلق شدند.
- ۱: ۱-۲ خدا **قبل از** شش روز ویژه خلقت آسمان‌ها و زمین را آفریده بود. در طی شش روز ویژه خلقت، خدا خلقت جهان را بخصوص با خلق و نظم دادن به همه چیز بر روی زمین کامل نمود.

- ۱: ۱۱ و۲۱ و۲۴ خدا این حقیقت را آشکار می‌کند که شکل فعلی انواع مختلف حیوانات در کره زمین نه بر اثر تکامل بلکه در نتیجه آفرینش به وجود آمد.
- ۱: ۲۷- ۲۸ هدف خدا این است که زمین را با مردمانی به شباهت خود پر سازد.

- ۱: ۲۸ فرمان «فرهنگی» خدا به مردم این است که باید از خلقت خدا مراقبت کنند.
- ۱: ۳۱ در زمان کامل شدن خلقت هنوز هیچ شرارتی در خلقت خدا وارد نشده بود. هر چه که خدا ساخته بود بسیار نیکو بود.

- ۲: ۲- ۳ خدا دوست دارد که انسان شش روز کار کند و یک روز در هفته استراحت کند.
- ۲: ۴ دو فصل اول کتاب مقدس یک داستان تخیلی از پیشینیان درمورد منشأ چیزهای مختلف نیست، بلکه تاریخ حقیقی خلقت است که خدا به اولین انسان‌ها آشکار نمود (پیدایش ۲: ۴ «شرح تاریخی آسمان‌ها و زمین» است.)

نمونه‌هایی از کاربردهای شخصی

الف- من مخلوق خاص خدا هستم. هم جسم و هم روح من نزد خدا بسیار با ارزش هستند. بنابراین هرگز نمی‌خواهم به خودم با دیده حقارت بنگرم از خودم متنفر باشم و یا خود را رد کنم. می‌خواهم از جسم و روح خودم به خوبی مواظبت کنم.

ب- می‌خواهم وظیفه‌ای را که خدا به من سپرده جدی بگیرم. به عنوان مخلوق خدا می‌خواهم خدا را بشناسم و شباهت خود به او را به صورت شایسته‌ای حفظ کنم. می‌خواهم تفاوت‌های میان مرد و زن را جدی بگیرم و می‌خواهم در محافظت از طبیعت نقش داشته باشم.

گام ۵: دعا کنید

درمورد حقیقتی که خدا به ما در پیدایش ۱: ۱- ۲: ۴ آشکار کرده است، دعا کنیم. (در دعایتان به آنچه که در طی این بررسی کتاب مقدس دریافت کرده‌اید پاسخ دهید، تمرین کنید که در فقط یک یا دو جمله دعا کنید. به یاد داشته باشید که افراد در هر گروه درمورد حقایق متفاوتی دعا خواهند کرد.)

۵ دعا (۸دقیقه)

دعای شفاعت

به دعا در گروه‌های دو یا سه نفره ادامه دهید. برای یکدیگر و مردم دنیا دعا کنید.

۶ تکلیف منزل (۲ دقیقه)

برای درس بعد

(**سر گروه:** رونوشت این تکلیف را بین اعضای گروه پخش کنید و یا آن را بخوانید تا همه آن را در دفتر یادداشت خود بنویسند.)

۱ ـ تعهد- به انجام یکی از کاربردهای امکان‌پذیر در این درس متعهد شوید.

۲ ـ رازگاهان- هر روز نیمی از یک فصل را از قسمت متی ۱۵: ۱- ۱۸: ۲۰ بخوانید. از روش حقیقت دلخواه استفاده کنید و یادداشت بردارید.

۳ ـ حفظ کردن- در باره این آیه جدید کتاب مقدس تعمق کنید و آن را حفظ نمایید: اطمینان از گرفتن جواب دعا - یوحنا ۱۶: ۲۴ (هر روز این آیه و آیات حفظی قبلی را مرور کنید.)

۴ ـ دعا- در این هفته برای یک شخص یا موضوعی خاص دعا کنید و شاهد کار خدا در آن مورد باشید. (مزمور۳:۵)

۵- آموخته‌های جدید درمورد شاگردسازی را وارد دفتر (یا پوشه) خود کنید. از تمام یادداشت‌های خود درمورد رازگاهان، آیات حفظی، بررسی کتاب مقدس و این تکلیف منزل یک دفتر (یا پوشه) درست کنید.